

LENNGREN, ANNA MARIA

**Djurgårds-nöjen. =Anon.= Stockholm, tryckt
hos Lars Kumblins änka, 1776.**

Stockholm
1776 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

MALMSTEDTJ. M

V. L. v.

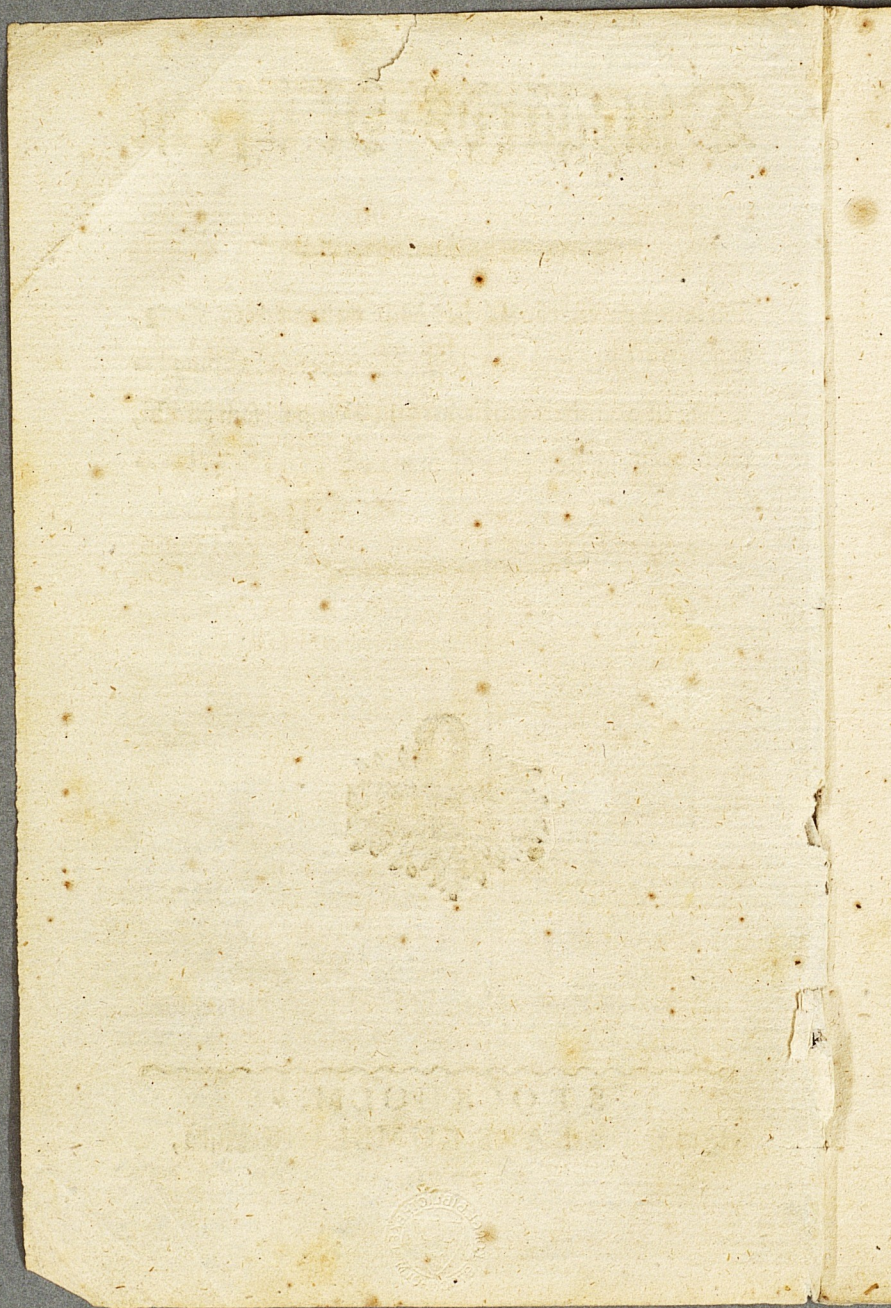
ExA **Djurgårds-Röjen.** 170.0.1829

Om denna parken rår Kärleks Monarchen och en Kung,
 Djurgårn heter marken; Söt Walthornen! Sjung! ==
 Sjung til exempel: om Fröjas små Tempel, som här stå,
 Med uråldrig stämpel och mosa på! == Sjung! == ==
 Bell.

STOCKHOLM,
 Tryckt hos LARS KUMBLINS änka,
 1776.

Malmstedt

Hwad tvång och ledsnad gör, hwad oförlåtligt är,
Et hinder i vår ro, det fruktas aldrig här.

Hwad ferdna tiden har i ensald at berömma,
Då hjertat ägde rätt i egen sak at dömma;
De runor skogen bär till ofskuds minne än,
Allt fins med ökad smak, med bättre pråkt igen.
Hit samlas tusentals från Eöder, Nore och
Wäster,

Och Nöjet omtänkt ses, at sågna sina gäster,
Et dagligt gästabud med dans, med spel och sång;
En lössal, en alés, där wållust walt sin gång,
Här alla Nöjens släkt med selswa hälsan andas;
Och kärlek, Gudars drift, i lustens fria blandas;
Här ingen *Misantrop* med snea ögon ser
Den lust, som enjungs band at glada likar ger.
Den öfweröstas här, som wägar til at klandra;
Allt menskan skapad är til nöjen för hwarandra;
I enslighetens wrå det mattas af och dör.
En saknad säger mig, at nöjet delas bör;
Jag bör bland menstfor gå, jag bör bland menstfor

wara,
At min med deras ro til öfning ömt förklara,
Så det, som Djurgålns namn så kände, så älskade
ger,

Det blir, at ögat här en egen blandning ser;
At glödsjen lika rår = = at nöjet platsen delar = =
Och alla med hwarann i sammansättning spelar,
Så gnistan läga får = = wi winna i begär,
Då alt, som reta kan, til Nöjen finnes här.

*

*

*

Kom Stadens muntra Folk! för Er lär Nöjet
smaka;

Det väntar, följer här, och halfvägs hem tillbaka;
Det banar Eder väg // Det lämnar ej Er hand,
För'n det har Skepsbron sedt och fördt Er wäl i land.
Dess minne följer Er til Edra hus och salar,
Där saknad aldrärförst til nöjets fördel talar;
Då tankan såleds går i lek på Djurgåln ån,
Skal önskan flynda på, at komma hit igån
Då bildning roas af, at kring det wackra swäfswa;
Man fåfängt söker skäl, at egna tycket jäfwa,
Ty nöjet flifftar här i färgning uppå grönt,
Och blir med eget skäl et alltid lika skönt.
Sen ögat warit stängdt en stund i natt och dimma;
Hwad fågnad då, at se af dagen lysnings-strimma?
Alt efter tröttsam wäg så hwila sig en stund,
Och nöjet lifwas up til lekar i wår lund;
Då tusend witnen ses // då glädjens röster höres;
Den är ej nöjet wärd, som ej af nöjet röres.
Hwad sommarn wackrast gör i täckhet och behag;
Til högtid enadt sig, at pryda denna dag.
Se yra böljans fålt, som flögens mur, så stilla!
Se alt i täflan står, at dig i walet willa //
Se slätter, högder, berg! Det wackra väntar på;
Din agtnings, närminings steg, at eget bifall få.
Och detta är ju nog, at all wår afening wäckta
Til lust, at Djurgåln se och närmas til det täcka;
Det bär ju locka of, at lämna wåra grus,
Och nåchtarn smaka få i blomster-pryddas hus.
Så kom til Målaens strand! Din ro til mötes hastta,
Och dig i nöjets famn med öppna armar fastta!

Kom! lämna på en stund Din omsorg, Dit besvär!
 Glöm werlden! glöm dig sjelf, och känn hwad lifwet är!
 Du ser bland Nöjens wal din förmåns-rätt at wälja,
 Där minsta busken har et något til at sälja;
 Här har man alla dar så roligt som man wil,
 Ty nöjet wisar sig, som man har tycke til:
 Här är et lugn för den, som ensligheten smakar,
 Och wil man para sig så felas intet makar:
 Et tyst och stilla här kring berg och högder wälis;
 Et forkadt, mera gåldt, som öl och brännwin säljs.

*

*

*

*

Nu båten ren från land i wågor sakta föres;
 Det tyks, som äfwen de af någon känning röres,
 Som tåflan mellan dem har wäckt et wänligt krig
 I luft, at Zephis se och gratulera mig.
 Hwad prägtigt såleds få på glädjens snäckor gunga, (a)
 Med kärleks eget låf til Neptuns ära sjunga:
 At se wid årans tag den flyttning båten tar,
 Af flera båtar fölgd, den lastning alla har;
 Hur på Chrystalers rymd en lika klarhet lysar;
 Hur alla fågnas wid den pratt det stilla lysar:

Hur

(a) Se Ulla Winblads resa til Djurgården; Sinna Tri-
 toner och sjung bland millioner fröjes lof; Swara
 Potillioner i Neptuns hof; Se Venus i sin pratt!
 Kring henne hålla wakt Auglar, Delphiner, Zephirer
 och Paphs helg magt, Wattu Nymphes plastka kring
 i ring, i ring.

Hur på et fasan's fålt där död i brådjun bor,
 Man trygt til glädjens hamn wid nöjets sida rör (b)
 Wi hynne snart wår ö = = wid närning hjertat kårer,
 De rum där ofta förr det kändt sit lif bland wårer;
 Wid kymten af det hus, som skogens murar täkt,
 Jag blit af minnet här til fordna nöjen wåkt. = =
 Nu båten förs i land, dit matta ögat slystat,
 Wår Wattu Nymph, som rodt, har sina åror lystadt;
 Alt wi på landet up til rummets wallar gå,
 Een refan är betald är ölt hon wåntar på.
 Hwar Skönhet sin Amant, hwar Herde sin Herdin-
 na (c),

Wid stranden andas hopp, at all sin frihet winna;
 Hwad trumör, pipor (d), spel! hwad kärleks tända blöf,
 Som Nöjets förebåd på Djurgåln möter öf!
 Wi följas i en flock på landet up et stycke;
 Men nöjet lockar snart til ftingring i wårt tycke;
 Wi Kiljas = = = Nöjen ses i detta delnings sätt
 Bewisa innom sig en lifka afknings-rått.

* * *

Min Zophis följer mig, at gröna säten leta;
 Alt gå ifring och se, hwar Djuren kunna beta = •
 A 4 Alt

- (b) Ib. En Triton, med solhatt stor, nu rör, nu rör;
 (c) Ib. Djurgåls herdinna såll, här är Patemans käll,
 här ser du Herdar, som ragla båd morgon, middag,
 quäll, Herdar utan lam och får = = Gutär Gutär.
 (d) Djurg. Ep. II. Trull. Trumrör och pipor, brän-
 win och smör. Trull, hör tåken wårswel, hör! Käraste
 Syster och Bröder slå up Edra hjäll, woslor och
 kruswor i gröngräset ställ.

Att under gröna tak et sommars eget få
 Bland träd, wid Bergets fot på blomster-ångar gå;
 Wid omlopp, då wi så i glädjens fetspår wandra,
 Är alltid något nytt, at wisa för hwarandra;
 Wi sätta oss en stund // wi stiga up igen,
 I söknings-mödan glad, at finna mera än.
 Så många wackra rum, så många högtids-salas,
 Så städadt, pråktigt, grant, så många prödda dalar,
 Det sommars gäster ger en walb, en ålskad ro,
 Då Nöjet loftar dem, at ofta ymsa bo.

* * *

Så wackert, som i dag, hvem kan wäl trifwas inne?
 Det wakra bör ju ses och fågna med sitt minne?
 Man bör ju tekena så de bästa lifwets dar,
 Det blir till räkning nog för mola och dimmor qwar.
 Snart blommans lilla tid, föra ögat märker, flyttar,
 Wi hinne intet långt, fören våra omlopp lyftar //
 Naturen har sin skatt i rika gömmen gedt;
 Wid mistning ser man först, at man det minsta sedt.
 Min Zephis! detta bör då äfwen oss påminna,
 Att nyttja all den ro, som wi i kärlek finna;
 Nu kittlar känslan allt, hwad tankan bildning ger,
 Och nöjet har et sött, som suakar efter mer;
 Nu äger hjertat eld och bröstet liflig värma;
 Låt den få solens kraft wid sommars sida härma!
 Snart kommer åldrens höst med saknad och besvär //
 Och skördar ingen frukt där intet nedsått är.
 Hät Zephis kan wid allt Du ännu längre dröja,
 Att detta trogna bröst i kärlek ömt förnöja?

Hör

Hör foglen i wäret träd med ömna qwiffen = ljud
 Ett kärlet lofvod ger, om wära Nöjens Gud.

*

*

**

*

Wid kärleks tända eld == wid solens högtids brasa;
 Ses nöjets muntra barn i alt sit stelswäld rafa,
 På gräset, liksom då man halm på gällswet har,
 När Landtbon gör calas i Jul och goda dar.
 Zephirens lena fläkt på nöjets flaggor wiftar,
 Som gör at det til färg i ökad täckhet skiftar.
 Wi lefwa med hwarann så Kungligt på alt wis,
 Och äga til wår borg et jordiskt Paradis. (e).
 Som Könhet uppå grönt med egna täckhets strålar,
 Den lilla gudens makt wid Känslans dörning målar;
 Som Venus, då hon sig på rosen = bädden satt,
 Af wårman synes brydd == behaglig = om och matt,
 Så Cloris somnar in, förnögd wid Herdens sida,
 Wid slutning ögat tyks fördubblad styrka sprida,
 Des wanmakt Herden ser och rörs wid denna syn,
 Han matar henne sself med socker, bröd och grön;
 Med win (f) och mandelmjölk hon friffas = herden
 finner,

Hur nöjet til et nytt i swalkan krafter winner = =

25

WB

(e) Läs Casper och Dorotea, Heroisk Djurgårds-Ballett:
 Theatern föreställer Djurgårds-slätten, och i fonden syn-
 nes Krogen: Lylla Paradiset, där Wäsmans, poikar
 och Woffel. steker stunga i Chor: Ach! hwad sällhet
 Djurgålu ger! På denna kärlekspark, Du
 blida Bacchus, gif! et ostördt öl åt oss och wära salta lif.
 (f) Bell. Syster jeana lita mår, uti barmen flu wi

Vid egen utvald ro, hur kan hon neka då,
 Sin Herde, när han wil, med blomstren leka få?
 Som Astrild går ikring med fogar, pil och båga,
 Och blandar sokradt gift i särets kännings plåga,
 Som han åt hvita bröst med snåla ögon ser,
 Och sen han segra fädt i vållust hjertligt ler;
 Så ses kring buskar här herdinnor, herdar wandra,
 Likt barnens: hurra göm, at söka up hwarandra,
 Här har en Kammar Nymph med sin Monsieur Calas,
 Ikring en öl Bouteli med tvåanne aröna glas, (g).
 De äga mycket lätt, at kunna sig förklara;
 Ty tankan . . glädjen ses i ögat teknad wara,
 Och kärlek ledig, fri, i leken mer burdus
 Ralljerar - - hindras ej af eriquet och krus. (h)
 Likt örn, som maken sin til lek i stegen läckar,
 Och foglar samla sig på grenen flere flockar.

Com

hålla, hoglandswin en liten tår, litet pimpenella; Hurra
 Camrater för lilla Cousine! kärlekens blommor stu
 waitnas i win; munnen bebäbar en leende mine; tag
 fram Carafin!.

(g) Fader Berg, Djurgålds bekanta Kapellmästare, gör
 en artig jämförelse emellan flickor och win, uti sin
 djupstanniga afhandling om Begjersernas strid, eller
 Bachi och Venoris lyckligt träffade förening, der han helt
 wälrådigt sjunger: En Nymph i det gröna, och win i
 gröna glas; lika godt Calas, båda om mig tas, och bege
 ge om mig råda . . Consonium tag der, uti min grö
 na låda, och winet står ju här . . . jag är i wådg
 supa, dricka, och ha sin flicka, är allt hwad
 St. Fredman lär.

(h) Simon sjunger: Casper med sin Dordi Kalkas,
 öl hon ger, och wosfor får.

Ran ett mera präktigt gif-	was,	Trädet, som mig flug-
Sn at sommarns högtid se;		gan gifwer,
Med des tåckhet så omgif-	was,	Blomman, gräset, Da-
		mon - jag,
I en blomster = pydd alée.		Så tillsammans bäst be-
Nöjets flåkt kring blom-		skrifwer,
stren spelar,		Nöjets tåflan i behag.
Lecker kring det minsta blad;		Utom dessa aldrig säges
Glädjen sself en wällust de-		Nöjet i en promenad;
lar,		Men de gifwa då de äges
Som mig gör i känning		Något, som jag wet ej
glad.		hwad.

Det är hwad örat hör //
 Det är hwad ögat ser, när glädjen ömast rör //
 Så blandas glädjens thon med foglens muntra
 låten,

Så känslan upväckt ses til ro på gröna säten //
 Och Zephis finner sself det hufvudsakligt är,
 At busken gömmer oss // at wärman kännes här.
 Ut

// Men så många Djur // med flög betänkta dalar
 Om jagt, som något skönt och något eget talar;
 Dock tankan lämna bör, hwad oöförligt är,
 Dwaß lustan eller görn ett gammaldags begär!
 Jag medger det är swårt // det ligger i naturen,
 En wild och mordisk art, at jaga efter djuren.
 Hvem wet så noga allt hwad här i enrum sker, (i)
 För hända // det går tyst, då ingen annan ser.

Dir

(i) Sylvenii Libn. Förslag, Djurgåls tibning ibland
 flera stulle wärklig intressera öfwer sommarn, om ej

För hända = ja, ja, men, hvem kan så nogaakta,
 För dem, som gärna wil, är swårt at kunna
 wakta,
 Ty Djurgåln äger ju tillwåkligt spaka djur,
 Och flyttar felas ej, som smygga sig på lur.

*

*

*

*

Sen wi i skogen så en stund sådt hwilkan smaka,
 Wi ledas af wår ro til slätten fram tillbaka:
 Hwad samling utaf folk, som kråla om hwaran,
 Man sig en marknads-plats i tankan bilda kan;
 Ett stånd wid trädens kant där Socker = Cloris
 handlar,
 Med hjertan, säcker = bres, machoner, brända
 mandlar;
 En docka, hennes bild, så utsögd, som hon står,
 Man ester pris-courant för några styfwer får.
 Hwad krogar tätt i rad = en swärm af woffel-
 flickor = (k)
 Madamer ifrån Stan med armband, egna bricfor;
 Som weta alt för wäl, hwad magen hålft begär,
 Hwad smaken reta kan och måst begärligt är.

Ac-

mer, räknna Djuren, som där beta; men omöjligt
 kan man weta, hwad i alla buskar sker.

(k) Simon: Gärrijust i woffel-fatets bild, all annan mat-
 lust är förförd; Skal jag den et kärligt grabbtig må-
 ga? ju mer jag ser derpå, ju mera öfö min plågg.

Accorder hur de giss, med små Fantaser flutas,
 Det får ej talas om; alt' nog den lilla mutas,
 At glömma det, som gjordt, den lilla foten trött,
 Och njuta återgen ett lika pyäktigt sött. (1)
 En riktig Masquerad -- här dansar alla lika;
 En fattig går in här tillreddes med den rika;
 På Djurgåln aldrig lif om rang och säten är, (m)
 Ty nöjet enar dem, så snart de komma här,
 Med enad förefats, at roas i det aröna,
 Wil nöjet dela jämt och allas möda löna.
 En pigga med en dräng -- en Herre med sin Fru,
 Med wisshet, det är swårt, at kunna skilja nu;
 Då frihet, kläder, kus och grantår ögat willar,
 Och snart af lånad drägt en helt förnämlig inbillar,
 Dock frihet, glädjen sjelf, sin glans, sin styrka ger,
 Och nöjet sina barn, som likar garna ser;
 Ty wil det, der det rår, at menfligheten lysar,
 At skillnad ej et twång till någon minskning byser;
 At Ingrid, då hon sedt sin Matmor wara glän,
 På Djurgåln lika så en afton wara kan;
 At Peter, annars wan, at agtas bland de smärre,
 Får byta om en stund, och lefwa, som en herre, (n)
 Så mårman, som man wil, och spelar här sin roll;
 Swad skillnad ödet gjordt ej syns på detta håll;
 Och då det war dem, det wore synd, at neka,
 Det de, likt barnen, här tillsamman Herr' äpp' leka;
Det

(1) Cloris: hon wafnar endast för at komma in på
 nytt; Hon ropar: aj, jag dår; men kåra, dog hon? pytt!
 (m) Här är ingent gemen, här är bara Corporaler.
 (n) Jag några styfwoer samladt har, för något fusteri;
 nu är jag bostwen opp; friskt poikar en, tu, tri.

Det leker i dett' hoga, at härma hwad de sedt,
 Hur Fruen har bröstadt sig och Herrn Caresser gedt (o);
 När de at lyckans lott ej winna något mera,
 Hvem hindrar, at de få hos nöjet fritt agera,
 För inöda, dagligt tråk en enda rolig qwäl,
 Et utnött Jungfru-namn förbyta i Mamsell;
 Försöka hwad det är för godt, at wara gista;
 At leka trieri . . . i leken makar skista.
 Så ses en Cavalier på denna blomster plan;
 På Djurgåln Herre född; men tråkwarlapp i Stan.
 Så Nora tåck och grann i lånta kläder blänker,
 Och sig at nöjet helt med dubbelt tvecke skänker;
 Här är hon med sin Hans två alt för låra hjon;
 På Djurgåln nådig Fru; men Mångelsta wid bron.

*

*

*

*

Men Zephis! kom igen, at oss i skuggen sätta,
 Så får jag dig en dröm på Djurgåln här berättta;
 Jag ensam här en dag bland träd i gräset låg,
 Och mins det wäcra ån, som jag i sömnen såg:
 Af Paphos Majestät Olympens salar blänkte,
 Då glädjen öfwer alt en egen högtid skänkte,
 Hwad Nymphes, dans och spel, pocaler, kus och glas,
 Et riktigt öl-capell, violer, Walthorn, bas,
 De dansa Menuette- och Polster om hwarannan,
 Och rusa utom det så swetten dröp ur pannan.

231d

(o) Se små kistinkor samlat stä från alla frogar,
 som tolka hjertats språk med eftertryck på logar.

Wid tröttnad, ensam let Den lilla guden want,
 Och narra mamma sjelf i leken at ge pant,
 Han sit Intresse såg wid' det, at ringen gömma,
 Ty skalken förbehölt sig sjelf om löfen dömma
 Han nog närgången war * * * han lette tils han fant,
 Man ägde intet mer, at sätta ut till pant;
 Han klädde af sin mor båd halsband, stubb och slöja * * *
 Hos henne Bachus satt uti en båtsmans tröja
 Så frodig, pirögd, glad * * jag wakenade och log * *
 Jag såg mig kring och fant ej annat än en frog.

*

*

Som lilljan torkas bort i saknad utaf wätka,
 Så nöjet torr i mund behöfwer jämt sin lätka;
 Som jorden efter rågn et torfigt teckn ger,
 Så gapa swalkans barn i wärman efter mer.
 Et folk, som danadt är för dricka och för suppa,
 Behöfde intet mer än mage, hals och strupa
 Ty tankar, hufwyd, ben, det öfwerflödig är;
 Hwad intet brukas kan är mera till beswar.
 Hwar själen har sit rum? et spørsmål bland de lärde,
 Om högt? om längre ner? en gåta utaf wärde;
 Man twiflat länge nog, hen löjes antlig här:
 Wi sluta til deß bo i känning af begär;
 Det blir deß Medelpunkt, som kånns i lustans flöda;
 Då hon så olift ses i smakens tempel råda:
 Jag gillar annars alt; men undrar hwad hon tänkt,
 Då hon har fatt sig sjelf i fara, at bli dränkt.
 Doct' nog at gisningswärf til talets öfning sätta;
 Det är och swift blir, hwem hittar på det rätta.

Syster

Systemer ramlas full; jag orbis pictus tar,
 Som hennes fina kropp i prelar visat har;
 Men ryser då jag ser en bestialist anda,
 Med immor utaf öl sig med i leken blanda;
 Jag börsjar söka skäl; jag finner; wil ej tro,
 Att själen tvättad, trängd, har ledsnadt wid sit bo;
 Dock ej, at undra på, om hon har svart at triswas;
 Där dunster nog endå om rum wid blandning kis-
 was;

Då kroppen ses endå i fågnad lefwa wäl,
 Och wid des mistning ha en annan brännwins själ.
 Dock hålt min gisning här, så jämnt, så mycken wäta,
 Ser ännen nog andå til klufna hjernors träta,
 Allt nog, at glädjen hörs, och när han dagligt rår,
 Tyks wittna om en ro, som ingen an förstår = = =
 Man andra tankar får = = nej, tyft, jag tar tillbaka;
 Man får ej tankans ro, men druswans sötna smaka,
 Dock tankan ledigt går och winner i sin sång,
 Sen styrkan sjelf har gömt alt hinder i des gång;
 Sen minnet borta är, som sorg och ledsnad målar;
 Hwad under glädjen då så fritt i enrum skrälar;
 En droppe utaf kraft man wet hwad den förmår;
 Hwad mera när man den i stop och kanntal får?
 Sen werlden blir en boll: sen alt för; ögat wimlar,
 Så blir hwad öfrigt ses Boutelier, glas och himlar;
 Ur moln af tobaks-rök man Gudens swäfning ser,
 Som låter honings-dagg i munnen drypa ner.
 En Bachi foster: son har lyckan i sin råga,
 Des trefnaduti wått blir aldrig satt i fråga;
 Hwad är des hela lif? Et poel; et sus; en strömt;
 En skymning all des dag = = des lefnad blott en dröm.

Här ses en goddags pilt bland flera muntra wänner;
 Sil wänskap fordras ej, at en den andra känner,
 Allt nog, han tar til lifs, han wiskas gärna här,
 Han wärdigt fina rus och Brödra, namnet bär.

*

*

*

*

Men se i närmsta tjäll (p) man andra nöjen
 ansar,
 En Djurgåls Cavaljer (q) med Djurgåls Nym-
 phen dansar (r)
 Se spelmån (s), hör des tag (t); hwad skönt i dens
 na sal?

Wär

(p) Nigen och buga, tråd in i wår stuga, dansa om!

(q) En Corinten bal: Se Görge Puckel flåttar med
 hatten, pipan i mun och brånwin, som watten, dricker
 han och gör fukter med hustru, hand och fot, gull-
 guler råck med styfwa dystränger, tätt uti nacken här-
 pistan hänger; ryggen i hundra bukter och kinnbenen
 stå som flöt . . . Måsterlig målning! Et Portrait i
 sit slag så wäl träffadt, som rart och med sin be-
 spynerlighet roande.

(r) Sedan symphonin war sluten, börja Ulla oförtru-
 ten, til at menwetter yrka på; Movits låt nu gå! Berg-
 ström Håboen blåser gält, Swarfswarn gör en entrecha-
 que helt snällt, rusig, får och heter, corpulent och fetter,
 tyckes lefwa gamla sålt.

(s) Wet at Movits Bröder, sig med stråken söder . . . ögat
 är borta, hiernan är flastwen; se! hur han står och
 spottar på skrufwen!

(t) Heideman en solo spelar, at hwar sträng en thon
 han delar, grinar, snyser, swänger stråken snällt, står

Wårdinnan (u) börjar sjelf med Görden denna
bal. (x)

Tractat (y), en munter Wård, bland muntra gäster
delar (z),

Där öl och brännvin fins, Musiquen intet felar (aa)

Så nöjet sprides fring . . . det egen anstalt gjordt,

Alt några dansa få, när några spela fort. (bb)

Om någon skulle sig, för öndt, för wannagt klaga,
Han äger fritt, at här i enrum hwila taga.

B 2

Här

harpeyen gält; hör nu hur han faller i en cadance!
Nympherna de putsa sig til dans, Swartswarn helt
allena, ropar på Malena: gif mig en sup pomerans.

(u) Säg, hwem det är, som dansar där borta, med
toslor och stubb? Säg Movits, om du wet? om jag ser
rätt, så har hon en wårta, samt slägg-strån på hakan,
tjockhalsig och fet; Movits swarar: dra til sanders,
wet du ej, at det är frögar mor? Du bör weta, at
sjelfwa krypinstan här bor.

(x) Se fram på gälfwet, hur Tyflen sig swänger, wä-
sten är långer och rücken helt kort, gruffligt han
stampar och armarna swänger, ser på öfstopet och
spottar helt torr.

(y) Caffé - bordet nu tillagas, N. . . frågar: hwad be-
hagas? En tag Caffé, The, ell' Chocolate, eller
Lemonad? Synner Wingmark, lilla täck Cousine!
Synner dig at dricka Hoglands win? Hor du Petro-
nella - hwat är pimpenella? gif oss den, som är helt fin!

(z) Hör du ej suset, se wården i huset, Fader Berg,
Walthornet och kruset ger gubben färg.

(aa) Gif Fader Berg confonium - . . . stannan står på stolen
. . . drick Fader Berg och spotta.

(bb) Jen lössal, fring et stop, några busar skratta,
ropa trumsh, och alla ihop uti stopet fattar . . .
Ha se dricka, wid et styfvers spel, med en flicka, är ju

Här felas ingen ro; (cc) så hålls Hvar enda dag =
 Man saknar ingen ting i et så lustigt lag. (dd)
 Man mera ledigt går, ser man fådt flaskan tömta;
 Nu börjar Dragbom på, at frus i taktten glöm-
 ma;

Nu slickan fådt sin färg, så kisögd, rörd och warm,
 Och Snidstedt leker fritt med hennes öpra barn;
 Nu Polskan tvöttadt dem, de börja liten tråta,
 Men Wården skingrar dem; de bädas in at
 äta; (ee)

Musiquen hålls wid magt; de börja snart igen = =
 Wid bordet Ulla främst, en liten söter wän;
 Hwad

intet fel? Ty när glaset rinner, jag calader wiener.
 Bli at slicka mera modig, het; men om olet felar, sira-
 macette jag spelar, och är bet = = Hör det klappar! = =
 det war en fauceffe- - - Cloris tappar nu sit hjerter af.
 Ach! hwad hett det blifwer! sup mig til = = jag gif-
 wer = = är i kanna något dricka än? Jungfru ge oss mera!
 Ha wi nu campera, lilla Wän! = = = Nu det spelas =
 basta och contant, än det felas här en enkel stant = = så
 gå på, jag stryker; Nej, förbi, det ryker, hugg på et-
 tan, det war hårdt = = ja så, kafa söker mafa, swin-hugg
 går tillbaka = = stryker två. Ni wi delar = = Zephis et mor-
 et! nej, jag spelar; hå! hwad jag blir swett = = skal man
 accordera? står, jag wil filera; porten såleds hit i dra-
 get går = = Zephis har juringen = = se den ena wiugen,
 Kufu står.

(cc) Käraste Cystrar! här är behag, här är Musique och fla-
 skor hwar dag, här är Bacchus buden, här är Kärlets-
 Guden, här är alting = = här är jag.

(dd) Mamma! porten skal tillutas, ingen Christen skal
 skal slippa in; nöjet oss ej tryster, bland flickor och wun-
 l

(ee) Nu ska wi spisa, hör up Musicanter, stå ej så torstig;

Hvad frihet, rallieri, deserter bland de sköna!
 Man roas alltid mer än äter på det gröna;
 I detta glädjens tjäll (ff) en ägta wällust bor,
 Man lär, at lefwa här, som syster och som bror. (gg)
 Men kärlek, du, som ill' åt nöjets längdans gifwer,
 Du sjeif till nöjets slut en egen jordsak blifwer,
 En scaluxie, den hann, som alltid följer dig,
 Den gör, at hela von i slagsmål slutar sig (hh)

* * *

Så rasar kärlek fram i all sin eld och yra,
 Så nedstänkt uti öl kan ingen honom styra,

B 3

Han

Drick Morits! min bror; Wingmarkens foga, hon är ju
 galanter? duger ej den, så swela någon Chor; Måstare!
 ta i tumlarn, wi ska låta bränwins-flaskan gå om-
 kring; Sag man för sig, min Jungfru, det gör in-
 gen ting; Syster, tag du stutan, Här nu före, och låt
 alt i ordning gå; hugg ej i med näsven, din satan,
 gå på. . . Gluti Ehenstop och win i Bonteljer; mam-
 ma, jag beder, för alting ej glöm; Jungfrun, brått
 stinka och blöst hon wäljer, kärleken stänker des ögon
 en sömn: Sag nu gläsen, klinga dem tillsammans; lu-
 skigt uti detta Chor, uti laget förklarar nu Syster
 och Bror.

(ff) Ulla sjunger: Glädjen blänker kring om detta tjäll;
 Bachus stänker öf en rolig qväll; är en ljusblå dim-
 ma, ses et sistop glimma, kring Bonteljen några fol-
 da glas; Så, hvad ögat skådar, öf med högtid bådär:
 Olcalas . . .

(gg) Här är ingen gemen, här bara Corpraler - - Casper
 säger i Bachs källar-swal: här hos Bachus å wi folk

(hh) Catrink: Blodet frött må markén skölja, wid et blo-

Han tror sig äga rätt, at rusta, som han wil,
 Och ej så noga ser, hwem Bruden hörer til;
 Dock kärlek! aldrig du kan blandas i en låga
 Som fladdrar, flocknar ut, och blir sin egen plåga;
 En djurisk upstånd brand, en brånad, et begär,
 Som inga gränser har från kärlek affskildt år;
 Men Zephis wil ej mer, at jag får kärlek nämna,
 Hon säger det är tid, at Djurgållns nöjen lemna,
 Bland nöjen, som wi sedt, hon gillar det som vår,
 Där ofuld än i lek bland tråd och buskar går.

digt här. calas, all ting blandas i en molja, bord och bänkar gå i fräs Politan öfwer alt regerar, ruset värtar i vår själ, slänger man bland oss värderar, som en påföljd af vårt wäl . . . Brånwings näsan alla tider, likt rubinen strålar sprider etc. ca capo. --
 Lil slut, sjungom i Ch r: Så följer Zader Bachus god, en kärlek sölad uti blod: Så flyddar han så from och spak, sit folk och deras brånwings smak. Hwarför sin dyrkan winne han! så langt man ämar wältra tan.

www.books2ebooks.eu